

Haar toestand was inderdaad beklagenswaardig. Meer dan drie weken had zij naar tijding van haren verreiden man gewacht. Brief op brief had zij der Prinses gezonden, en twee boden op weg gestuurd, om naar zijn wedervaren te vernemen; eindelijk kwam de Jobstijding, die haar haren man als op den hals gevangen en haar zelve als bedrogene vrouw, eerlang welligt weduwe, aankondigde. Moest het haar hard vallen, voor de wereld de ontrouw haars mans te belijden, nog harder viel het haar, dat het gerucht diens gevangenschap niet aan de wezenlijke oorzaak toeschreef, maar aan eene jegens den Prins en diens aanhangers gepleegde verraderij in zaken van Staat ¹. Te midden dier omstandigheden gedroeg zij zich met bewonderenswaardige kloekheid. Aan haren ongelukkigten echtgenoot schreef zij een paar brieven, zoo vol van teedere genegenheid, zoo vol van huwelijksrouw, zoo volkomen van edelmoedige vergiffenis, dat wij die te harer eere in Bijlage G hebben doen afdrukken. Jegens de wereld betoonde zij de meest mogelijke gerustheid omtrent het lot van haren man, en, terwijl zij de geruchten wederlegde, die omtrent zijne burgerrouw in omloop waren, smoorde zij in het diepst van haar gemoed, wat zij door zijn gebrek aan huwelijksrouw leed. Aan Graaf Jan van Nassau echter zond zij smeekschrift op smeekschrift voor den gevangene: eerst, alsof zij zelve de aangetijgde misdaad voor boozen laster hield, dan, als overtuigd van 's Graven barmhartigheid, die één van geloof met haar, nimmer den dood des zondaars, veel minder het ongeluk eener uitlandige weduwe, met vier onnoozele kinderen bezwaard, zou willen. Het waren misschien hare beden, die er in slaagden, Graaf Jan tot eene zachtmoedigheid te stemmen, die hem zelfs door zijne nabestaanden, en wel door de vrouwen in de eerste plaats, ten kwade werd geduid. Wij zonderen 's Prinsen moeder, Juliana, van deze uit, tot welke Maria Rubbens insgelijks hare klagten rigtte. Weldra vervoegde zij zich in persoon te Dillenburg; Graaf Johan ontving haar vriendelijk, maar zonder bepaalde hoop op het ontslag haars gevangenen te geven; haren echtgenoot zelven zag zij niet. Kort daarna herhaalde zij dezelfde reis, en niet alleen bij die gelegenheden, maar herhaaldelijk bestormde zij uit Keulen Graaf Johan, zoowel als den Prins, met de dringendste en roerendste beden, om de vergiffenis haars mans, dermate, dat men haar verderen aandrang verbieden moest: want nu en dan paarde zij zelfs aan die beden de bedreiging, dat zij, indien men haar aan hare wanhoop

¹ Jan Rubbens is, zoo als men weet, niet op de lijsten van den Raad van beroerten geplaatst geworden, ofschoon hij in 1574 van de algemeene vergiffenis werd uitgesloten. Er was intusschen spraak geweest, in 1571, van hem in te dagen en bij verstek te veroordeelen. De Bloedraad echter eerbiedigde te zijnen opzichte de vormen van regt. Op eene verklaring van drie getuigen werd de apostille gegeven: "dat "men de proclamatie soude in surseance houden, totdat de ged. gerelaxeerd ware."